

Abstrakt

Cílem této práce je porovnat podobné kosmogonické narativy v indické a čínské kultuře, jejichž nejdůležitějšími prvky jsou motivy vejce a obra/boha, který z něj vzniká.

Komparativní metoda spočívá ve srovnání významů, které z užití obou motivů vyplývají v závislosti na očekávání, jenž plyne z charakteru zdroje mytologického narativu.

Výsledným zjištěním je především fakt, že důležitost obou motivů v textech a jejich participace na procesu stvoření světa se chronologicky proměňuje v důsledku změn náboženských, filosofických a sociálních preferencí.

V indickém kulturním prostředí se zprvu neurčitý motiv vejce pomalu vyčleňuje jako samostatný kreativní element, nabývá na důležitosti a pokračuje až do stádia, kdy je s motivem kosmické bytosti na stejné úrovni. Primordiální bytost naopak ztrácí svou funkci vesmírné materie a propůjčuje ji motivu vejce, sama pak zastává roli aktivního činitele spíše než objektu.

Čína svou náboženskou skepsí motiv vejce potlačuje, až dojde k jeho úplnému vypuštění z textů. Primární roli zde hraje motiv kosmického obra, jehož role není zaměřena na vznik světa jako takového, ale rozpad jeho těla představuje ilustraci štěpení jednotlivých abstraktních procesů a dějů, pro čínskou kulturu mnohem důležitějších.

Na poli zkoumání jednotlivých motivů se hlavní pozornost věnuje především komplexním snahám o určení jejich původu spíše než jejich vzájemnému působení, čímž předkládaná práce vyplňuje mezeru v zájmu o tuto problematiku.